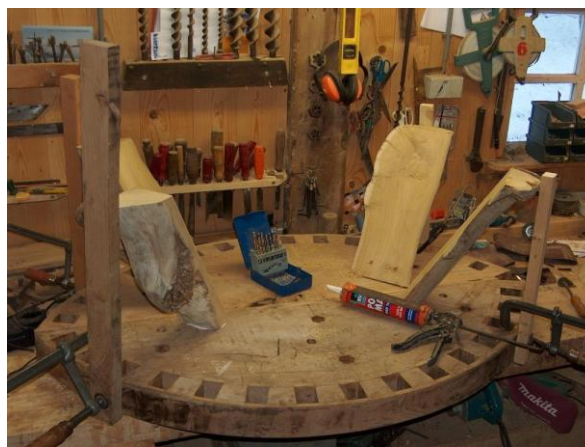

februari 2013

De vorige aflevering eindigde met een in mitsen en maren ingepakte aankondiging van het oud- en nieuwjaarsdraaien. Dat was achteraf gezien een verstandig voorbehoud want het feest ging niet door. Het Molenhuis was verhuurd en van de andere accommodaties was de kachel omlaaggedraaid naar een antibevriezingsniveau. Afijn, volgend jaar zal onze "eigen" ruimte voltooid zijn. Die aanhalingstekens staan er niet voor niets want in het zeilschoolseizoen zullen de schippers/instructeurs er doordeweeks gebruik van maken. Al met al zijn we "ons" verwarmde uitzicht op de molen kwijt.

Het gesloopte krukwiél ligt nu in onderdelen beneden, achter op de zaagvloer. De molenmaker heeft de puntige uitstekende stukken van de pennen van de verbindingen afgezaagd om ze uit de gaten te kunnen lossen. Als ze loskomen, springen ze in een onvoorspelbare richting weg zodat we nu overal op de lagere niveaus van die afgezaagde stompjes vinden. Lourens is al begonnen de onderdelen van het krukwiél te hergebruiken voor een salontafel in de vorm vette knipoog. Voor de overige twee wielsegmenten en de verbindingstukken vinden we nog wel een creatieve toepassing van dat zeer droge iepenhout. Er zitten wel veel pengaten in en een paar eigenlijk ontoelaatbare fouten (oesten en scheuren), maar nu de onderdelen glad gemaakt zijn op de vandiktebank komt de structuur van het hout mooi naar voren.

Het is nu duidelijk zichtbaar hoe dicht de vierkante gaten van de kamstaarten bij de rand van het wiel zijn gemaakt. Omdat de staarten van de kammen (tanden) enigszins taps zijn, oefenen ze bij het vastslaan een enorme kracht uit naar buiten. Ondanks de versteviging van de rand met een dikke stalen band (zie de roestige buitenkant

van het wiel) zijn er toch in de loop der tijd aan de kopse buitenzijde stukken hout uitgebroken (aan de puntige kanten van de knipoog).

Eind januari zaagt De Jager met alle drie de ramen. De onlangs naar binnen gehaalde bomen hebben hun sneeuwdek meegenomen en omdat de molen niet verwarmd is, blijven de bomen door en door bevroren. Het heeft heel wat werk gekost om de lange, dikke eikenstam goed op de slede te krijgen. Omdat we niet weten waar de boom heeft gestaan hebben we de bast zoveel mogelijk afgestolen van de onderste twee meter omdat daar de grootste kans is op ingegroeide punaises en spijkers. De bast zit ook vastgevroren en dat maakt het afsteken tot een onaangenaam zwaar karwei.

Op 19 januari hebben we de nieuwe set zagen van het grote raam in de kop van de stam laten lopen. Onder de huidige omstandigheden ontstaat een heel bijzonder geluid – heel licht, glasachtig als het ware. De zaagsnede wordt glad als marmer.

Bij zo'n dikke, lange stam moeten we rekening houden met het enorme gewicht van de te zijner tijd vrijkomende schaaldelen. Die moeten het eerst losgezaagd worden zodat ze weggehaald kunnen worden terwijl het middelste deel van de stam nog één geheel is. Met andere woorden: de zagen moeten zó in het raam zitten dat de breedste bladen het verst naar voren staan en de smalste bladen (in het midden) het verst naar achter. Van boven af gezien zitten de zagen dus in een flauwe U-vorm. Toen de hele set van zes zagen ingespannen was, bleek het toch niet helemaal aan het gewenste model te voldoen. Dus moesten Jan en Arjan nog eens aan de gang om ze zo te wisselen dat dit alsnog in orde kwam.

